

Lovs Bestemmelser. Man gjorde dels opmærksom paa det ejendommelige i, at Spørgsmaalet paa en Maade var berørt paa to Steder, dels ogsaa paa visse uheldige Konsekvenser af Regelen, som ikke mindst et Medlem af dette høje Ting har peget paa under sin Behandling af Fattiglovgivningen. Efter Bestemmelsen i § 1 vil det nemlig kunne være nødvendigt at berøve en Enke Understøttelsen til hendes Børn, naar hun har modtaget til nogle enkelte af disse en almindelig Sygehjælp eller Medicin eller Hospitalsbehandling. Jeg har ikke ment, at det var rigtigt at komme ind paa dette Forhold i det andet høje Ting, idet den § 3, som findes i Lovforslaget, stammer fra den oprindelige Enkebørnslov og blev indsat der, fordi det paa det Tidspunkt, da denne Lov blev givet, kunde være, at der var Børn under Fattigvæsenets Forsorg, og man mente da ikke, det var rimeligt, at Statskassen overtog en saadan Udgift. Den anden Bestemmelse, jeg omtalte, som indeholdes i § 1, blev indsat under Sagens Behandling i dette høje Ting og var en af de Bestemmelser, som paa en Maade var Betingelsen for Tingets Tilslutning til Lovforslaget. Nu ved jeg naturligvis ikke, hvorledes Tinget i dets nuværende Sammensætning vil stille sig til hele det Spørgsmaal, jeg her har berørt, men for ikke at skabe nogen Vanskelighed for Lovforslagets Gang gennem Rigsdagen har jeg ment ikke at burde komme ind paa et Emne, som i sin Tid har været et Strids-spørgsmaal mellem Tingene. Jeg skulde imidlertid tro, at de Vanskeligheder, som er opstaaet ved Brugen af disse to Bestemmelser, kunde afbødes, hvis man i § 1, 4de Stykke, efter „Fattighjælps Virkning“ tilføjede en Bestemmelse om, at „Hjælp ydet til Sygebehandling, herunder Medicin og Hospitalsbehandling, Bandager o. lign., regnes med Hensyn til Opnaelse af Understøttelse efter nærværende Lov ikke som Fattighjælp“. Det er en Bestemmelse, som ærede Medlemmer vil genkende fra Loven om Alderdomsunderstøttelse, hvor tilsvarende Sygehjælp ikke i Forhold til Alderdomsunderstøttelsen behandles som Fattighjælp. Hvis man vilde vedtage en saadan Ændring, vilde det medføre, at ingen Kommune var nødsaget til at berøve Børnene en Understøttelse, fordi deres Moder eller Fader modtog Hjælp til Sygebehandling, Medicin og Hospitalsbehandling for dem.

I øvrigt tillader jeg mig at anbefale

Lovforslaget til velvillig Fremme i dette høje Ting.

I. A. Hansen: Som det fremgaar af de Bemærkninger, der ledsager det foreliggende Lovforslag, er vor Lovgivning paa dette Omraade af forholdsvis ny Dato idet den første Lov om Understøttelse til Enkebørn stammer fra 1913. Forud for dennes Vedtagelse var der gjort forskellige Forsøg paa en Lovgivning paa dette Omraade, men de var indtil da mislykkedes. Den Lov, som vedtoges i 1913, indeholdt Bestemmelser om en Indtægtsgrænse og en Formuegrænse. Formuegrænsen blev den Gang sat ved 4 000 Kr., Indtægtsgrænsen ved $\frac{2}{3}$ af Statsskattegrænsen, og Understøttelsen var for Børn paa indtil 2 Aar 100 Kr., for Børn paa 2—12 Aar 80 Kr. og for Børn paa 12—14 Aar 60 Kr. Med disse Begrænsninger var det ikke store Krav, der stilledes til Stat og Kommune; men trods det beskødne Beløb, der var Tale om, har jeg dog vist Ret til at sige, at den Hjælp, der her blev rakt til trængende Enker, i mange Henseender gjorde overordentlig stor Nytte og selvfølgelig altid var til Glæde. Da Dyrtiden indtraf, var disse Beløb imidlertid alt for beskødne, og der blev derfor i 1918 fremsat et Lovforslag, som havde til Hensigt af Hensyn til Dyrtiden at forandre Loven saaledes, at dels Indtægtsgrænsen, dels Understøttelsen forhøjedes. Indtægtsgrænsen blev da forhøjet til Statsskattegrænsen, og samtidig forhøjedes Understøttelsen til Børn paa indtil 4 Aar — den første Klasse omfattede for Børn paa indtil 2 Aar — til 150 Kr., til Børn paa 4—12 Aar til 120 Kr. og til Børn paa 12—14 Aar til 90 Kr., der foregik altsaa en Stigning med 50 pCt. Men foruden denne Forandring i den bestaaende Lov blev der gennemført en ny Bestemmelse, idet der blev vedtaget, at Enkebørn efter Moderens Død kunde fortsætte med at faa Understøttelse, der oppebares af Værgen eller den, som var sat til at sørge for Børnene, og endvidere, at Børn af Enker og af Enkemænd ogsaa kunde faa Understøttelse efter denne Lov efter henholdsvis Moderens eller Faderens Død, selv om Understøttelsen ikke i Forvejen var traadt i Kraft. Hvis Faderen eller Moderen i sin Tid havde benyttet sig af Loven, havde de jo kunnet faa Understøttelse, men at de ikke havde gjort det, skulde ikke efter deres Død gaa ud over Børnene. Disse Ændringer blev foreslaet og vedtaget i